

ORDONANȚĂ Nr. 90 din 30 august 1999

pentru ratificarea Convenției europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970

EMITENT: GUVERNUL ROMÂNIEI

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 421 din 31 august 1999

În temeiul [art. 107](#) alin. (1) și (3) din Constituția României și al [art. 1](#) lit. C pct. 10 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

ART. 1

Se ratifică Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970.

ART. 2

Cu ocazia depunerii instrumentului de ratificare se vor formula următoarele declarații:

În baza [art. 19](#) paragraful 2:

Fără a aduce atingere prevederilor [art. 19](#) paragraful 1, cererile formulate în temeiul prezentei convenții și documentele anexate vor fi trimise autorităților române, însoțite de o traducere în limba franceză sau engleză.

În baza [art. 61](#) paragraful 1:

(1) România va refuza executarea unei sancțiuni, dacă apreciază că aceasta privește o infracțiune de ordin religios - [anexa nr. 1](#) lit. a).

(2) România va refuza executarea unei sancțiuni penale pronunțate pentru fapte care, în temeiul legii sale interne, ar fi de competența exclusivă a unei autorități administrative - [anexa nr. 1](#) lit. b).

PRIM-MINISTRU
RADU VASILE

Contrasemnează:

Ministru de stat, ministrul justiției,
Valeriu Stoica

p. Ministrul afacerilor externe,
Ioan Pascu,
secretar de stat

CONVENȚIE EUROPEANĂ
privind valoarea internațională a hotărârilor represive*)

*) Traducere

PREAMBUL

Statele membre ale Consiliului Europei, semnatare ale prezentei convenții, considerând că lupta împotriva criminalității, ale cărei efecte se manifestă din ce în ce mai mult dincolo de frontierele unei țări, impune pe plan internațional folosirea unor mijloace moderne și eficiente,

convinse de necesitatea de a se urma o politică penală comună tinzând la protejarea societății, conștiente de necesitatea de a respecta demnitatea umană și de a favoriza reabilitarea delicvenților, considerând că scopul Consiliului Europei este de a realiza o mai strânsă uniune între membrii săi,

au convenit după cum urmează:

TITLUL I

Definiții

ART. 1

În înțelesul prezentei convenții, expresia:

- a) hotărâre represivă europeană desemnează orice hotărâre definitivă pronunțată de o jurisdicție represivă a unui stat contractant, ca urmare a unei acțiuni penale;
- b) infracțiune cuprinde, în afară de faptele constituind infracțiuni penale, pe cele care sunt vizate de dispozițiile legale menționate în [anexa nr. 2](#), cu condiția ca, dacă aceste dispoziții dau competență unei autorități administrative, cel interesat să aibă posibilitatea de a aduce cauza în fața unei instanțe jurisdicționale;
- c) condamnare înseamnă pronunțarea unei sancțiuni;
- d) sancțiune desemnează orice pedeapsă și măsură aplicate unei persoane ca urmare a unei infracțiuni și pronunțate în mod expres printr-o hotărâre represivă europeană sau printr-o ordonanță penală;
- e) decădere desemnează orice privare sau suspendare a unui drept, orice interdicție sau incapacitate;
- f) hotărâre în lipsă desemnează orice hotărâre considerată astfel potrivit paragrafului 2 al [art. 21](#);
- g) ordonanță penală desemnează oricare dintre hotărârile pronunțate într-un alt stat contractant, menționate în [anexa nr. 3](#).

TITLUL II

Executarea hotărârilor represive europene

Secțiunea 1

Dispoziții generale

(a) Condiții generale de executare

ART. 2

Prezentul titlu este aplicabil:

- a) sancțiunilor privative de libertate;
- b) amenzilor sau confiscărilor;
- c) decăderilor.

ART. 3

1. În cazurile și în condițiile prevăzute în prezenta convenție fiecare stat contractant are competența să procedeze la executarea unei sancțiuni pronunțate într-unul din celelalte state contractante și care este executorie în acel stat.

2. Această competență nu poate fi exercitată decât ca urmare a unei cereri de executare, prezentată de celălalt stat contractant.

ART. 4

1. O sancțiune nu poate fi pusă în executare de către un alt stat contractant decât dacă, potrivit legii acestuia, fapta pentru care s-a pronunțat sancțiunea ar fi constituit, în cazul în care a fost săvârșită în acest stat, o infracțiune și autorul ar fi fost sancționabil.

2. Dacă prin condamnare sunt reprimite mai multe infracțiuni dintre care unele nu întrunesc condițiile prevăzute la paragraful 1, statul de condamnare indică partea din sancțiune aplicabilă infracțiunilor care întrunesc aceste condiții.

ART. 5

Statul de condamnare nu poate cere executarea unei sancțiuni unui alt stat contractant decât dacă una sau mai multe dintre următoarele condiții sunt îndeplinite:

- a) dacă condamnatul are reședința sa obișnuită în celălalt stat;

b) dacă executarea sancțiunii în celălalt stat este susceptibilă să amelioreze posibilitățile de reintegrare socială a condamnatului;

c) dacă este vorba de o sancțiune privativă de libertate care ar putea fi executată în celălalt stat, în continuarea unei alte sancțiuni privative de libertate pe care condamnatul o execută sau urmează să o execute în acest stat;

d) dacă celălalt stat este statul de origine al condamnatului și s-a declarat deja că este gata să preia executarea acestei sancțiuni;

e) dacă apreciază că nu este în măsură să asigure el însuși executarea sancțiunii, chiar recurgând la extrădare, iar celălalt stat are această posibilitate.

ART. 6

Executarea cerută în condițiile stabilite prin dispozițiile precedente nu poate fi refuzată în întregime sau în parte decât în unul dintre următoarele cazuri:

a) dacă executarea ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului solicitat;

b) dacă statul solicitat consideră că infracțiunea reprimată prin condamnare îmbracă un caracter politic sau este vorba de o infracțiune pur militară;

c) dacă statul solicitat consideră că există motive serioase de a se crede că respectiva condamnare a fost provocată sau agravată din considerente de rasă, religie, cetățenie sau opinie politică;

d) dacă executarea este contrară angajamentelor internaționale ale statului solicitat;

e) dacă fapta constituie obiect de urmărire în statul solicitat sau dacă acesta hotărăște să înceapă urmărirea;

f) dacă autoritățile competente ale statului solicitat au hotărât să nu înceapă urmărirea sau să înceteze urmărirea pe care au exercitat-o pentru aceeași faptă;

g) dacă fapta a fost săvârșită în afara teritoriului statului solicitant;

h) dacă statul solicitat nu este în măsură să pună în executare sancțiunea;

i) dacă cererea este întemeiată pe [art. 5](#) lit. e) și nici una dintre celelalte condiții prevăzute de acest articol nu este îndeplinită;

j) dacă statul solicitat consideră că statul solicitant este în măsură să asigure el însuși executarea sancțiunii;

k) dacă, din cauza vârstei sale în momentul săvârșirii faptei, condamnatul nu ar putea fi urmărit în statul solicitat;

l) dacă sancțiunea este prescrisă potrivit legii statului solicitat;

m) în măsura în care prin hotărâre se pronunță o decădere.

ART. 7

Nu se poate da curs unei cereri de executare dacă aceasta contravine principiilor recunoscute prin dispozițiile titlului III - [secțiunea 1](#).

(b) Efecte ale transmiterii executării

ART. 8

Pentru aplicarea prevederilor lit. c) a [art. 6](#) și a rezervei menționate în [anexa nr. 1](#), actele de întrerupere sau de suspendare a prescripției, îndeplinite în mod valabil de autoritățile statului de condamnare, sunt considerate în statul solicitat ca producând același efect în ceea ce privește aprecierea prescripției potrivit dreptului acestui stat.

ART. 9

1. Condamnatul deținut în statul solicitant, care va fi predat statului solicitat în scopul executării pedepsei, nu va fi nici urmărit, nici judecat, nici deținut în vederea executării unei pedepse sau măsuri de siguranță, nici supus vreunei alte restricții a libertății sale individuale pentru vreo faptă anterioară predării, alta decât cea care a motivat condamnarea de executat, în afara următoarelor cazuri:

a) când statul care l-a predat consimte la aceasta. În acest scop se va prezenta o cerere, însoțită de toate actele utile și de un proces-verbal judiciar în care se consemnează orice declarație făcută de condamnat. Acest consimțământ va fi dat atunci când infracțiunea pentru care este cerut ar putea da

loc la extrădare potrivit legii statului solicitant al executării sau când extrădarea nu ar fi exclusă decât motivat de cuantumul pedepsei;

b) când, având posibilitatea să o facă, condamnatul nu a părăsit, în cele 45 de zile următoare eliberării sale definitive, teritoriul statului căruia i-a fost predat sau dacă s-a înapoiat acolo după ce l-a părăsit.

2. Totuși statul solicitat pentru executare va putea lua măsurile necesare în vederea, pe de o parte, a unei eventuale retrimiteri din teritoriul său sau, pe de altă parte, a întreruperii prescripției potrivit legislației sale, inclusiv recursul la o procedură în lipsă.

ART. 10

1. Executarea este guvernată de legea statului solicitat și numai acest stat este competent să ia toate hotărârile corespunzătoare, îndeosebi în ceea ce privește eliberarea condiționată.

2. Numai statul solicitant are dreptul să statueze asupra oricărei forme de recurs vizând revizuirea condamnării.

3. Oricare dintre cele două state poate să exercite dreptul de amnistiere sau de grațiere.

ART. 11

1. De îndată ce statul de condamnare a prezentat cererea de executare, el nu mai poate pune în executare sancțiunea care formează obiectul cererii. Totuși statul de condamnare poate pune în executare o sancțiune privativă de libertate atunci când condamnatul se află deja deținut pe teritoriul acestui stat, în momentul prezentării cererii.

2. Statul solicitant își recapătă dreptul de executare:

a) dacă își retrage cererea mai înainte ca statul solicitat să îl fi informat despre intenția sa de a da curs cererii;

b) dacă statul solicitat îl informează despre refuzul său de a da curs cererii;

c) dacă statul solicitat renunță în mod expres la dreptul său de executare. Renunțarea nu poate avea loc decât dacă cele două state interesate consimt la aceasta sau dacă executarea nu mai este posibilă în statul solicitat. Ea este, în acest din urmă caz, obligatorie, dacă statul solicitant a cerut-o.

ART. 12

1. Autoritățile competente ale statului solicitat trebuie să pună capăt executării de îndată ce au cunoștință despre o grațiere, amnistie, o cale de atac vizând revizuirea sau despre orice altă hotărâre având ca efect înlăturarea caracterului executoriu al sancțiunii. Se procedează tot astfel în cazul executării unei amenzi, când condamnatul a plătit-o autorității competente a statului solicitant.

2. Statul solicitant informează, fără întârziere, statul solicitat despre orice hotărâre sau orice alt act de procedură intervenit pe teritoriul său, care, potrivit paragrafului precedent, pun capăt dreptului de executare.

(c) Dispoziții diverse

ART. 13

1. Tranzitul pe teritoriul unui stat contractant al unei persoane care este deținută și trebuie să fie transferată spre un stat contractant terț, în temeiul prezentei convenții, se acordă la cererea statului unde această persoană este deținută. Statul de tranzit poate pretinde să primească orice document relevant, înainte de a lua o hotărâre asupra cererii. Persoana transferată trebuie să rămână în detenție pe teritoriul statului de tranzit, în afară de cazul în care statul de unde persoana este transferată nu cere punerea acesteia în libertate.

2. În afara cazurilor în care transferul este cerut potrivit [art. 34](#), oricare stat contractant poate refuza să acorde tranzitul:

a) pentru unul dintre motivele prevăzute la [art. 6](#) lit. b) și c);

b) dacă persoana în cauză este unul dintre resortisanții săi.

3. În cazul în care se folosește calea aeriană, se face aplicarea următoarelor dispoziții:

a) atunci când nici o aterizare nu este prevăzută, statul de unde persoana urmează să fie transferată poate înștiința statul peste al cărui teritoriu se va zbura că persoana în cauză este transferată în aplicarea prezentei convenții. În caz de aterizare forțată această notificare produce efectele cererii de

arestare provizorie menționate la [art. 32](#) paragraful 2 și trebuie să se facă o cerere formală de tranzit corespunzătoare;

b) când se prevede o aterizare, se va face o cerere formală de tranzit.

ART. 14

Statele contractante renunță să pretindă unul de la celălalt rambursarea cheltuielilor rezultând din aplicarea prezentei convenții.

Secțiunea a 2-a

Cereri de executare

ART. 15

1. Cererile prevăzute prin prezenta convenție se fac în scris. Ele sunt adresate, ca toate comunicările necesare aplicării prezentei convenții, fie de către Ministerul Justiției al statului solicitat, fie, în temeiul unui acord între statele contractante interesate, direct prin autoritățile statului solicitant către autoritățile statului solicitat și retrimise pe aceeași cale.

2. În caz de urgență, cererile și comunicările vor putea fi transmise prin intermediul Organizației Internaționale de Poliție Criminală (INTERPOL).

3. Orice stat contractant va putea, prin declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să facă cunoscut că înțelege să deroge de la regulile de transmitere enunțate la paragraful 1 al prezentului articol.

ART. 16

Cererea de executare este însoțită de original sau de o copie certificată conformă hotărârii a cărei executare se cere, precum și de toate documentele folositoare. Originalul sau o copie certificată conformă întregului dosar penal sau a unei părți a acestuia se va transmite statului solicitat, la cererea acestuia. Caracterul executoriu al sancțiunii se certifică de autoritatea competentă a statului solicitant.

ART. 17

Dacă statul solicitat consideră că informațiile comunicate de statul solicitant sunt insuficiente pentru a-i permite să aplice prezenta convenție, el va cere completarea informațiilor necesare. El poate fixa un termen pentru obținerea acestor informații.

ART. 18

1. Autoritățile statului solicitat vor informa, fără întârziere, pe cele ale statului solicitant despre urmarea care a fost dată cererii de executare.

2. Dacă este cazul, autoritățile statului solicitat remit celor ale statului solicitant un document certificând că sancțiunea a fost executată.

ART. 19

1. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 2 al prezentului articol, nu poate fi pretinsă traducerea cererilor și a pieselor-anexe.

2. Orice stat contractant poate, în momentul semnării sau depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să își rezerve facultatea de a pretinde ca cererile și actele anexate să îi fie adresate însoțite fie de o traducere în propria sa limbă, fie de o traducere în oricare dintre limbile oficiale ale Consiliului Europei sau în acea limbă pe care el o va indica. Celelalte state pot aplica regula reciprocității.

3. Prezentul articol nu aduce atingere dispozițiilor referitoare la traducerea cererilor și pieselor anexate la acordurile sau aranjamentele în vigoare ori care urmează să intervină între două sau mai multe state contractante.

ART. 20

Piese și documentele transmise în aplicarea prezentei convenții sunt scutite de legalizare.

Secțiunea a 3-a

Hotărâri în lipsă și ordonanțe penale

ART. 21

1. Sub rezerva dispozițiilor contrare cuprinse în prezenta convenție, executarea hotărârilor pronunțate în lipsă și a ordonanțelor penale este supusă aceluiași reguli ca pentru celelalte hotărâri.

2. Sub rezerva prevederilor paragrafului 3, se consideră hotărâre lipsă, în înțelesul prezentei convenții, orice hotărâre pronunțată de o jurisdicție represivă a unui stat contractant ca urmare a unei acțiuni penale, atunci când condamnatul nu s-a înfățișat personal în ședință.

3. Fără a aduce atingere prevederilor [art. 25](#) paragraful 2, ale [art. 26](#) paragraful 2 și ale [art. 29](#), se consideră contradictorie:

a) orice hotărâre în lipsă și orice ordonanță penală, confirmate sau pronunțate ca urmare a opoziției condamnatului în statul de condamnare;

b) orice hotărâre dată în lipsă, în apel, cu condiția ca apelul împotriva hotărârii primei instanțe să fi fost introdus de către condamnat.

ART. 22

Hotărârea dată în lipsă și ordonanța penală, care nu au făcut încă obiectul unei opoziții sau al unei alte căi de atac, pot fi trimise statului solicitat de îndată ce sunt pronunțate, spre notificare și eventuală executare.

ART. 23

1. Dacă statul solicitat consideră că este cazul să dea urmare cererii de executare a unei hotărâri în lipsă sau a unei ordonanțe penale, el va lua măsuri să i se notifice condamnatului personal hotărârea pronunțată în statul solicitant.

2. În actul de notificare trimis condamnatului se va pune în vedere acestuia că:

a) o cerere de executare a fost prezentată potrivit prezentei convenții;

b) singura cale de atac care îi este accesibilă este opoziția prevăzută la [art. 24](#);

c) declararea opoziției urmează a fi făcută la autoritatea ce îi este desemnată și că această declarație este supusă, pentru a fi primită, condițiilor cerute de [art. 24](#), precum și că poate cere să fie judecat de către autoritățile statului de condamnare;

d) pentru realizarea scopului acestei convenții, în lipsa oricărei opoziții în cadrul termenului prevăzut, hotărârea va fi considerată că a fost pronunțată cu audierea acuzatului.

3. O copie de pe actul de notificare va fi adresată fără întârziere autorității care a cerut executarea.

ART. 24

1. De îndată ce hotărârea a fost notificată potrivit prevederilor [art. 23](#), singura cale de atac deschisă condamnatului este opoziția. Această opoziție este supusă, la alegerea condamnatului, fie jurisdicției competente a statului solicitant, fie celei a statului solicitat. Dacă condamnatul nu își exprimă opțiunea, opoziția este supusă jurisdicției competente a statului solicitat.

2. În ambele cazuri prevăzute la paragraful precedent opoziția este primită, dacă este făcută prin declarație adresată autorității competente a statului solicitat, în termen de 30 de zile din ziua notificării. Termenul se calculează potrivit prevederilor în materie existente în legea statului solicitat. Autoritatea competentă a acestui stat înștiințează de îndată autoritatea care a făcut cererea de executare.

ART. 25

1. Dacă opoziția se judecă în statul solicitant, condamnatul este citat să se prezinte în acest stat la ședința fixată pentru o nouă examinare a pricinii. Această citație i se va notifica personal cu cel puțin 21 de zile înainte de această nouă examinare. Acest termen poate fi redus, cu consimțământul condamnatului. Noua examinare va avea loc în fața judecătorului competent al statului solicitant și potrivit procedurii acestui stat.

2. Dacă condamnatul nu se prezintă în persoană sau nu este reprezentat potrivit legii statului solicitant, judecătorul declară opoziția fără valoare, iar hotărârea sa este comunicată autorității competente a statului solicitat. La fel, când judecătorul declară opoziția inadmisibilă. Și într-un caz și în celălalt, pentru realizarea scopului acestei convenții, hotărârea pronunțată în lipsă sau ordonanța penală se va considera că a fost pronunțată cu audierea acuzatului.

3. Dacă condamnatul se prezintă în persoană sau este reprezentat potrivit legii statului solicitant și dacă opoziția este admisibilă, cererea de executare se consideră fără valoare.

ART. 26

1. Dacă opoziția se judecă în statul solicitat, condamnatul va fi citat să se prezinte în acest stat la ședința fixată pentru o nouă examinare a cauzei. Această citație i se va notifica personal cu cel puțin 21 de zile înainte de această nouă examinare. Acest termen poate fi redus cu consimțământul condamnatului. Noua examinare are loc în fața judecătorului competent al statului solicitat și potrivit procedurii acestui stat.

2. Dacă condamnatul nu se prezintă în persoană sau nu este reprezentat potrivit legii statului solicitat, judecătorul declară opoziția neavenită. În acest caz, pentru realizarea scopului prezentei convenții și atunci când judecătorul declară opoziția inadmisibilă, hotărârea pronunțată în lipsă sau ordonanța penală se consideră că a fost pronunțată cu audierea acuzatului.

3. Dacă condamnatul se prezintă în persoană sau este reprezentat potrivit legii statului solicitat și dacă opoziția este admisibilă, fapta se judecă ca și când ar fi fost săvârșită în acest stat. Totuși nu se poate proceda la examinare, dacă prescripția acțiunii ar fi împlinită. Hotărârea pronunțată în statul solicitant se consideră fără valoare.

4. Orice act în vederea urmăririi sau instrucției, îndeplinit în statul de condamnare potrivit legilor și regulamentelor acolo în vigoare, are aceeași valoare în statul solicitat ca și când ar fi fost îndeplinit de către autoritățile acestui stat, fără ca această asimilare să poată avea ca efect să confere actului respectiv o forță probantă mai mare decât cea pe care o are în statul solicitant.

ART. 27

Pentru introducerea opoziției și pentru procedura ce urmează cel condamnat în lipsă sau prin ordonanță penală are dreptul să i se asigure, din oficiu, un apărător în cazurile și condițiile prevăzute de legea statului solicitat și, dacă este cazul, a statului solicitant.

ART. 28

Hotărârile judecătorești pronunțate în temeiul [art. 26](#) paragraful 3 și executarea lor sunt supuse aplicării exclusive a legii statului solicitat.

ART. 29

Dacă condamnatul în lipsă sau prin ordonanță penală nu face opoziție, hotărârea se consideră contradictorie pentru aplicarea în întregime a prezentei convenții.

ART. 30

Dispozițiile legilor naționale privitoare la restituirea în întregime sunt aplicabile atunci când, pentru rațiuni independente de voința sa, condamnatul a omis să respecte termenele prevăzute la [art. 24](#), [25](#) și [26](#) sau să se prezinte la ședința fixată pentru noua examinare a cauzei.

Secțiunea a 4-a

Măsuri provizorii

ART. 31

Dacă persoana judecată este prezentă în statul solicitant, după ce a fost primită notificarea acceptării cererii acestui stat în vederea executării unei hotărâri implicând o privare de libertate, acest stat poate, dacă consideră necesar pentru a asigura executarea, să aresteze aceasta persoană în scopul de a o transfera potrivit dispozițiilor [art. 43](#).

ART. 32

1. Când statul solicitant a cerut executarea, statul solicitat poate proceda la arestarea condamnatului:

- a) dacă legea statului solicitat autorizează detenția preventivă pentru acea infracțiune; și
- b) dacă există pericol de fugă sau, în cazul unei condamnări în lipsă, pericol de ascundere sau de alterare a probelor.

2. Când statul solicitant își anunță intenția de a cere executarea, statul solicitat poate, la cererea statului solicitant, să procedeze la arestarea condamnatului, în măsura în care condițiile menționate la lit. a) și b) ale paragrafului precedent sunt îndeplinite. Această cerere trebuie să menționeze infracțiunea care a atras condamnarea, data și locul unde aceasta a fost săvârșită, precum și

semnalmentele, cât mai precise posibil, ale condamnatului. Cererea trebuie, de asemenea, să cuprindă o expunere succintă a faptelor pe care se sprijină condamnarea.

ART. 33

1. Detenția este reglementată de legea statului solicitat, care determină, de asemenea, condițiile în care persoana arestată poate fi pusă în libertate.

2. Detenția ia sfârșit în orice caz:

a) dacă durata sa este egală cu cea a sancțiunii privative de libertate pronunțate;

b) dacă s-a procedat la arestare în aplicarea prevederilor [art. 32](#) paragraful 2 și dacă statul solicitat nu a primit în termen de 18 zile, începând cu data arestării, cererea însoțită de documentele prevăzute la [art. 16](#).

ART. 34

1. Persoana deținută în statul solicitat în temeiul [art. 32](#) și citată să se înfățișeze în ședința tribunalului competent al statului solicitant, conform prevederilor [art. 25](#), ca urmare a opoziției pe care a făcut-o, va fi transferată, în acest scop, pe teritoriul acestui din urmă stat.

2. Detenția persoanei transferate nu va fi menținută de statul solicitant în cazurile prevăzute la [art. 33](#) paragraful 2 lit. a) sau dacă statul solicitant nu cere executarea noii condamnări. Persoana transferată este retrimisă în cel mai scurt termen în statul solicitat, în afară de cazul în care nu este pusă în libertate.

ART. 35

1. O persoană citată înaintea unui tribunal competent al statului solicitant, ca urmare a opoziției pe care a făcut-o, nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse sau măsuri de siguranță, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale pentru vreo faptă anterioară plecării sale de pe teritoriul statului solicitat și nementionată în citație, în afară de cazul în care această persoană consimte în mod expres, în scris. În cazul prevăzut la [art. 34](#) paragraful 1, o copie de pe declarația de consimțământ se va transmite statului de unde persoana a fost transferată.

2. Efectele prevăzute la paragraful precedent încetează atunci când persoana citată, având posibilitatea să o facă, nu a părăsit teritoriul statului solicitant în termen de 15 zile de la data hotărârii care s-a pronunțat în urma ședinței la care s-a înfățișat sau dacă s-a reîntors, fără să fi fost din nou citată, după ce a părăsit teritoriul.

ART. 36

1. Când statul solicitant a cerut executarea unei confiscări, statul solicitat poate proceda la sechestrul provizoriu, dacă legea sa prevede sechestrul pentru asemenea fapte.

2. Sechestrul este guvernat de legea statului solicitat, iar aceasta determină, de asemenea, condițiile în care sechestrul poate fi ridicat.

Secțiunea a 5-a

Executarea sancțiunilor

(a) Clauze generale

ART. 37

Executarea unei sancțiuni pronunțate în statul solicitant nu poate avea loc în statul solicitat decât în temeiul unei hotărâri a judecătorului acestui stat. Oricare stat contractant poate totuși să abiliteze alte autorități pentru a lua asemenea hotărâri numai în cazul executării unei amenzi sau a unei confiscări și dacă împotriva acestor hotărâri este prevăzută o cale de atac judiciară.

ART. 38

Cauza este adusă înaintea judecătorului sau autorității desemnate în temeiul [art. 37](#), dacă statul solicitat consideră că este cazul să dea curs cererii de executare.

ART. 39

1. Înainte de a lua o hotărâre asupra cererii de executare, judecătorul va da condamnatului posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere. Dacă condamnatul cere, el este ascultat fie prin

comisie rogatorie, fie personal, înaintea judecătorului. Audierea în persoană este dispusă ca urmare a cererii exprese a condamnatului.

2. Totuși judecătorul poate, dacă condamnatul care a cerut să se înfățișeze personal este deținut în statul solicitant, să se pronunțe în lipsa acestuia asupra acceptării cererii de executare. În acest caz hotărârea privind substituirea sancțiunii, prevăzută la [art. 44](#), se amână până ce condamnatul, ca urmare a transferului său în statul solicitat, va avea posibilitatea să compară în fața judecătorului.

ART. 40

1. Judecătorul sesizat cu pricina sau, în cazurile prevăzute la [art. 37](#), autoritatea desemnată în temeiul aceluiași articol, se va asigura că:

- a) sancțiunea a cărei executare se cere a fost aplicată printr-o hotărâre represivă europeană;
- b) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la [art. 4](#);
- c) nu este îndeplinită condiția prevăzută la [art. 6](#) lit. a) sau aceasta nu se opune executării;
- d) executarea nu este în contradicție cu [art. 7](#);
- e) în cazul unei condamnări în lipsă sau a unei ordonanțe penale, condițiile menționate la [secțiunea a 3-a](#) a acestui titlu sunt îndeplinite.

2. Orice stat contractant este liber să împuternicească judecătorul sau autoritatea desemnată în temeiul [art. 37](#) cu examinarea altor condiții de executare prevăzute prin prezenta convenție.

ART. 41

Trebuie să se prevadă o cale de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în temeiul prezentei secțiuni, în vederea executării cerute, sau împotriva celor pronunțate într-o cale de atac împotriva unei decizii a autorității administrative desemnate în temeiul [art. 37](#).

ART. 42

Statul solicitat este legat de constatarea faptelor, în măsura în care acestea sunt expuse în hotărâre sau în măsura în care aceasta se întemeiază implicit pe ele.

(b) Clauze specifice executării sancțiunilor privative de libertate

ART. 43

Dacă condamnatul este deținut în statul solicitant, el trebuie, în afara unor dispoziții contrare ale legii acestui stat, să fie transferat în statul solicitat de îndată ce statul solicitant a fost informat despre acceptarea cererii de executare.

ART. 44

1. Când cererea de executare este primită, judecătorul va substitui sancțiunii privative de libertate pronunțate de statul solicitant o sancțiune prevăzută de propria sa lege pentru aceeași faptă. Această sancțiune poate, în limitele indicate la paragraful 2, să fie de altă natură sau durată decât cea pronunțată în statul solicitant. Dacă această din urmă sancțiune este mai mică decât minimul pe care legea statului solicitat îl îngăduie a fi pronunțat, judecătorul nu va fi legat de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii pronunțate în statul solicitant.

2. Când stabilește sancțiunea, judecătorul nu poate agrava situația penală a condamnatului rezultată din hotărârea pronunțată în statul solicitant.

3. Orice parte a sancțiunii pronunțată în statul solicitant și orice perioadă de detenție provizorie, executată de condamnat după condamnare, se deduc integral. Tot astfel se va proceda în ceea ce privește perioada de deținere preventivă executată de condamnat în statul solicitant, înainte de condamnarea sa, în măsura în care această obligație decurge din legea acestui stat.

4. Orice stat contractant poate, în orice moment, să depună pe lângă secretarul general al Consiliului Europei o declarație care îi conferă, în temeiul prezentei convenții, dreptul de a executa o sancțiune privativă de libertate de aceeași natură cu cea pronunțată în statul solicitant, chiar dacă durata acesteia depășește maximul prevăzut în legea sa națională pentru o sancțiune de această natură. Totuși această regulă nu se poate aplica decât în cazurile în care legea națională a acestui stat permite să se pronunțe, pentru aceeași faptă, o sancțiune care are cel puțin aceeași durată cu cea pronunțată în statul solicitant, dar care este de o natură mai severă. Sancțiunea aplicată potrivit prezentului paragraf

poate, dacă durata și finalitatea sa o cer, să fie executată într-un stabiliment penitenciar destinat executării unor sancțiuni de alta natură.

(c) Clauze specifice executării amenzilor sau confiscărilor

ART. 45

1. Când cererea de executare a unei amenzi sau a confiscării unei sume de bani este admisă, judecătorul sau autoritatea desemnată în temeiul [art. 37](#) schimbă cuantumul acesteia în unitățile monetare ale statului solicitat, aplicând paritatea de schimb în vigoare în momentul în care s-a pronunțat hotărârea. El determină astfel cuantumul amenzii sau al sumei de confiscat, fără să poată totuși depăși maximul fixat prin legea acestui stat pentru o astfel de faptă.

2. Totuși judecătorul sau autoritatea desemnată în temeiul [art. 37](#) este liber să mențină, până la nivelul cuantumului pronunțat în statul solicitant, condamnarea la amendă sau la confiscare, când această sancțiune nu este prevăzută pentru aceeași faptă prin legea statului solicitat, dar aceasta îngăduie pronunțarea unor sancțiuni mai grave. Tot astfel se procedează când sancțiunea pronunțată de statul solicitant depășește cuantumul prevăzut prin legea statului solicitat pentru aceeași faptă, dar această lege îngăduie să se pronunțe sancțiuni mai grave.

3. Toate înlesnirile de plată în legătură fie cu termenul, fie cu eșalonarea vărsămintelor, acordate de statul solicitant, vor fi respectate de statul solicitat.

ART. 46

1. Când cererea de executare vizează confiscarea unui obiect determinat, judecătorul sau autoritatea desemnată în temeiul [art. 37](#) nu poate dispune confiscarea acestui obiect decât în cazul în care aceasta este permisă de legea statului solicitat, pentru aceeași faptă.

2. Totuși judecătorul sau autoritatea desemnată în temeiul [art. 37](#) este liber să mențină confiscarea pronunțată în statul solicitant atunci când această sancțiune nu este prevăzută în legea statului solicitat pentru aceeași faptă, dar această lege permite să se pronunțe sancțiuni mai grave.

ART. 47

1. Cele rezultate din executarea amenzilor și confiscărilor revin tezaurului statului solicitat, fără a fi prejudiciate drepturile terților.

2. Obiectele confiscate care prezintă un interes deosebit pot fi remise, la cererea sa, statului solicitant.

ART. 48

Când executarea unei amenzi se dovedește imposibilă, poate fi aplicată o sancțiune substitutivă privativă de libertate de către un judecător al statului solicitat, dacă legea ambelor state o prevede într-un asemenea caz, în afară de situația în care statul solicitant nu și-a limitat, în mod expres, cererea sa de executare numai la amendă. Dacă judecătorul hotărăște să impună o sancțiune substitutivă privativă de libertate, se aplică regulile următoare:

a) când schimbarea amenzii într-o sancțiune privativă de libertate este deja prevăzută în condamnarea pronunțată în statul solicitant sau direct în legea acestui stat, judecătorul statului solicitat îi va stabili felul și durata după regulile prevăzute în legea sa. Dacă sancțiunea privativă de libertate, deja hotărâtă în statul solicitant, este sub minimul pe care legea statului solicitat îi permite a fi pronunțat, judecătorul nu va fi legat de acest minim și va aplica o sancțiune corespunzătoare sancțiunii aplicate în statul solicitant;

b) în celelalte cazuri judecătorul statului solicitat procedează la transformare potrivit propriei sale legi, respectând limitele prevăzute de legea statului solicitant.

(d) Clauze specifice executării decăderilor

ART. 49

1. Când o cerere de executare a unei decăderi este formulată, aceasta nu poate avea efect cu privire la decăderea pronunțată în statul solicitant, decât dacă legea statului solicitat permite să se pronunțe decăderea pentru asemenea infracțiune.

2. Judecătorul sesizat cu respectiva cauză apreciază oportunitatea executării decăderii pe teritoriul țării sale.

ART. 50

1. Dacă judecătorul dispune executarea decăderii, el îi determină durata, în limitele prescrise prin propria sa legislație, fără a putea depăși pe acelea care sunt fixate prin hotărâre represivă pronunțată în statul solicitant.

2. Judecătorul poate limita decăderea la o parte a drepturilor a căror privare sau suspendare este pronunțată.

ART. 51

Prevederile [art. 11](#) nu sunt aplicabile decăderilor.

ART. 52

Statul solicitat are dreptul să îl repună pe condamnat în drepturile din care a fost decăzut, în temeiul unei hotărâri date în aplicarea prevederilor prezentei secțiuni.

TITLUL III

Efectele internaționale ale hotărârilor represive europene

Secțiunea 1

Ne bis in idem

ART. 53

1. O persoană care a făcut obiectul unei hotărâri represive europene nu poate, pentru aceeași faptă, să fie urmărită, condamnată sau supusă executării unei sancțiuni în alt stat contractant:

a) când a fost achitată;

b) când sancțiunea aplicată:

(i) a fost în întregime executată ori este în curs de executare; sau

(ii) a făcut obiectul unei grațieri ori amnistii purtând asupra totalității sancțiunii sau părții neexecutate a acesteia; sau

(iii) nu mai poate fi executată din cauza prescripției;

c) când judecătorul a constatat vinovăția autorului infracțiunii fără să pronunțe vreo sancțiune.

2. Totuși un stat contractant nu este obligat, în afară de cazul în care nu a cerut el însuși urmărirea, să recunoască efectul ne bis in idem, dacă fapta care a dat loc hotărârii a fost săvârșită împotriva unei persoane, unei instituții, unui bun care are statut public în acest stat sau dacă persoana care a format obiectul judecății avea ea însăși un statut public în acest stat.

3. În afară de acestea, orice stat contractant în care fapta a fost săvârșită sau este considerată ca atare potrivit legii acestui stat nu este obligat să recunoască efectul ne bis in idem, dacă nu a cerut el însuși urmărirea.

Dacă începe o nouă urmărire împotriva unei persoane judecate pentru aceeași faptă într-un alt stat contractant, orice perioadă privativă de libertate suferită în executarea hotărârii trebuie redusă din sancțiunea care va fi eventual pronunțată.

ART. 55

Prezenta secțiune nu împiedică aplicarea dispozițiilor naționale mai largi privind efectul ne bis in idem asupra hotărârilor judecătorești pronunțate în străinătate.

Secțiunea a 2-a

Luarea în considerare

ART. 56

Orice stat contractant ia măsurile legislative pe care le consideră potrivite pentru a permite instanțelor sale ca, la pronunțarea unei hotărâri, să ia în considerare orice hotărâre represivă europeană, pronunțată în contradictoriu anterior pentru o altă infracțiune, în scopul de a se adăuga acestei hotărâri, în totalitate sau în parte, efectele pe care legea sa le prevede pentru hotărârile pronunțate pe teritoriul său. El determină condițiile în care această hotărâre este luată în considerare.

ART. 57

Orice stat contractant ia măsurile legislative pe care le consideră potrivite pentru a permite luarea în considerare a oricărei hotărâri represive europene contradictorii, în scopul de a face aplicabile, în totalitate sau în parte, decăderile prevăzute prin legea sa pentru hotărârile pronunțate pe teritoriul său. El determină condițiile în care această hotărâre este luată în considerare.

TITLUL IV

Dispoziții finale

ART. 58

1. Prezenta convenție este deschisă semnării de către statele membre reprezentate în Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei. Ea va fi ratificată sau acceptată. Instrumentele de ratificare sau de acceptare se vor depune la secretarul general al Consiliului Europei.

2. Convenția va intra în vigoare după 3 luni de la data depunerii celui de-al treilea instrument de ratificare sau de acceptare.

3. Convenția va intra în vigoare, față de orice stat semnatar care o va ratifica sau o va accepta ulterior, după 3 luni de la data depunerii instrumentului de ratificare sau de acceptare.

ART. 59

1. După intrarea în vigoare a prezentei convenții Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei va putea invita orice stat nemembru al Consiliului Europei să adere la prezenta convenție. Rezoluția privind această invitație va trebui să primească acordul unanim al membrilor consiliului care au ratificat convenția.

2. Aderarea se va efectua prin depunerea, pe lângă secretarul general al Consiliului Europei, a unui instrument de aderare, care va avea efect după 3 luni de la data depunerii sale.

ART. 60

1. Orice stat contractant poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aderare, să desemneze teritoriul ori teritoriile cărora li se va aplica prezenta convenție.

2. Orice stat contractant poate, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare ori de aderare sau în orice alt moment ulterior, să extindă aplicarea prezentei convenții, prin declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, asupra oricărui alt teritoriu desemnat în declarație, ale cărui relații internaționale le asigură sau pentru care este abilitat să stipuleze.

3. Orice declarație făcută în temeiul paragrafului precedent va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu desemnat în această declarație, în condițiile prevăzute la [art. 66](#).

ART. 61

1. Orice stat contractant poate, în momentul depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aderare să declare că folosește una sau mai multe rezerve menționate în [anexa nr. 1](#).

2. Orice stat contractant poate retrage, în întregime sau în parte, o rezervă formulată de el în temeiul paragrafului precedent, pe calea unei declarații adresate secretarului general al Consiliului Europei, care va produce efecte de la data primirii sale.

3. Statul contractant care a formulat o rezervă cu privire la o dispoziție din prezenta convenție nu poate pretinde aplicarea acestei dispoziții de către alt stat; totuși el poate, dacă rezerva este parțială sau condițională, să pretindă aplicarea acestei dispoziții în măsura în care el a acceptat-o.

ART. 62

1. Orice stat contractant poate în orice moment să indice, pe calea unei declarații adresate secretarului general al Consiliului Europei, dispozițiile legale de inclus în [anexa nr. 2](#) sau [3](#).

2. Orice modificare a dispozițiilor naționale menționate în [anexa nr. 2](#) sau [3](#) trebuie să fie notificată secretarului general al Consiliului Europei, dacă modificarea face să devină inexactă informația dată prin aceste anexe.

3. Modificările aduse [anexei nr. 2](#) sau [3](#) în aplicarea paragrafelor precedente produc efect, pentru fiecare stat contractant, după o lună de la data notificării lor de către secretarul general al Consiliului European.

ART. 63

1. Orice stat contractant trebuie, în momentul depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aderare, să furnizeze secretarului general al Consiliului European toate informațiile utile privind sancțiunile aplicabile în acest stat și executarea acestora în vederea aplicării prezentei convenții.

2. Orice modificare ulterioară care face să devină inexacte informațiile furnizate în temeiul paragrafului precedent trebuie să fie, de asemenea, comunicată secretarului general al Consiliului European.

ART. 64

1. Prezenta convenție nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor decurgând din tratatele de extrădare și din convențiile internaționale multilaterale privind materii speciale și nici dispozițiilor care privesc materiile ce formează obiectul prezentei convenții și care sunt cuprinse în alte convenții existente între statele contractante.

2. Statele contractante nu vor putea încheia între ele acorduri bilaterale sau multilaterale privitoare la problemele reglementate prin prezenta convenție, decât pentru a completa dispozițiile acesteia sau pentru a înlesni aplicarea principiilor pe care le cuprinde.

3. Totuși, dacă două sau mai multe state contractante au stabilit sau urmează să-și stabilească relațiile lor în temeiul unei legislații uniforme sau al unui regim special, ele vor avea facultatea să reglementeze raporturile lor mutuale în materie întemeindu-se exclusiv pe aceste sisteme, independent de dispozițiile prezentei convenții.

4. Statele contractante care vor exclude din raporturile lor mutuale aplicarea prezentei convenții potrivit paragrafului precedent vor adresa în acest scop o notificare secretarului general al Consiliului European.

ART. 65

Comitetul European pentru Probleme Criminale al Consiliului European va urmări executarea prezentei convenții și va înlesni, în măsura în care este necesar, reglementarea amiabilă a oricărei dificultăți pe care executarea convenției ar produce-o.

ART. 66

1. Prezenta convenție va rămâne în vigoare pe durată nelimitată.

2. Orice stat contractant va putea, în ceea ce îl privește, să denunțe prezenta convenție printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului European.

3. Denunțarea va avea efect după 6 luni de la data primirii notificării de către secretarul general.

ART. 67

Secretarul general al Consiliului European va notifica statelor membre reprezentate în Comitetul Miniștrilor al Consiliului European și oricărui stat care a aderat la prezenta convenție:

- a) orice semnare;
- b) depunerea oricărui instrument de ratificare, de acceptare sau de aderare;
- c) orice dată de intrare în vigoare a prezentei convenții potrivit dispozițiilor [art. 58](#);
- d) orice declarație primită în aplicarea dispozițiilor [art. 19](#) paragraful 2;
- e) orice declarație primită în aplicarea dispozițiilor [art. 44](#) paragraful 4;
- f) orice declarație primită în aplicarea dispozițiilor [art. 60](#);
- g) orice rezervă formulată în aplicarea dispozițiilor [art. 61](#) paragraful 1 sau retragerea unei asemenea rezerve;
- h) orice declarație primită în aplicarea dispozițiilor [art. 62](#) paragraful 1 și orice notificare ulterioară primită în aplicarea dispozițiilor paragrafului 2 al acestui articol;
- i) orice informare primită în aplicarea dispozițiilor [art. 63](#) paragraful 1 și orice notificare ulterioară primită în aplicarea dispozițiilor paragrafului 2 al acestui articol;

j) orice notificare privitoare la acorduri bilaterale sau multilaterale încheiate în aplicarea dispozițiilor [art. 64](#) paragraful 2 sau privitoare la o legislație uniformă introdusă în aplicarea dispozițiilor [art. 64](#) paragraful 3;

k) orice notificare primită în aplicarea dispozițiilor [art. 66](#) și data de la care denunțarea va produce efect.

ART. 68

Prezenta convenție, declarațiile și notificările pe care le încuviințează nu se vor aplica decât cu privire la executarea hotărârilor intervenite ulterior intrării sale în vigoare între statele contractante interesate.

Drept care, subsemnații, corespunzător autorizați în acest scop, au semnat prezenta convenție.

Întocmită la Haga la 28 mai 1970, în limbile franceză și engleză, ambele texte având aceeași valabilitate, într-un singur exemplar care se va depune în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei va comunica o copie, certificată conformă, fiecăruia dintre statele semnatare și care au aderat.

ANEXA 1

Fiecare dintre statele contractante poate declara că își rezervă dreptul:

a) să refuze executarea dacă apreciază că condamnarea privește infracțiunea de natură fiscală sau religioasă;

b) să refuze executarea unei sancțiuni pronunțate pentru o faptă care, potrivit legii sale, ar fi fost de competența exclusivă a unei autorități administrative;

c) să refuze executarea unei hotărâri represive europene pronunțate de autoritățile statului solicitant la o dată când acțiunea penală pentru infracțiunea care a fost sancționată ar fi fost prescrisă, după propria sa lege;

d) să refuze executarea hotărârilor în lipsă și a ordonanțelor penale sau numai a uneia dintre aceste categorii de hotărâri;

e) să refuze aplicarea dispozițiilor [art. 8](#) în cazurile în care există o competență de origine și să nu recunoască, în aceste cazuri, decât echivalența actelor îndeplinite în statul solicitant și care au un efect de întrerupere sau suspendare a prescripției;

f) să accepte aplicarea [titlului III](#) numai în ceea ce privește una dintre cele două secțiuni ale sale.

ANEXA 2

LISTA

cuprinzând infracțiuni, altele decât infracțiunile penale

Se asimilează infracțiunilor reprimite prin legea penală următoarele:

- În Franța - orice comportament ilegal sancționat printr-o contravenție de grande voirie;
- În Republica Federală Germania - orice comportament ilegal pentru care este prevăzută procedura instituită prin legea asupra violării dispozițiilor privind ordinea (Gesetz über Ordnungswidrigkeiten) din 24 mai 1968 (BGBL 1968 I, 481);
- În Italia - orice comportament ilegal căruia îi este aplicabilă Legea nr. 317 din 3 martie 1967.

ANEXA 3

LISTA

cuprinzând ordonanțele penale

Austria

Strafverfügung (articolele 460 - 462 din Codul de procedură penală).

Danemarca

Bodeforelaeg ou Udenretlig bodevedtagelse (art. 931 din Legea asupra administrării justiției).

Franța

1. Amendes de composition (art. 524 - 528 din Codul de procedură penală și art. R42 - R50).

2. Ordonance penale, aplicată numai în departamentele Bas-Rhin, Haut-Rhin și Moselle.

Republica Federală Germania

1. Strafbefehl (art. 407 - 412 din Codul de procedură penală).

2. Strafverfügung (art. 413 din Codul de procedură penală).

3. Bussgeldbescheid (art. 65 - 66 din Legea din 24 mai 1968 - BGBL 1968 I, 481).

Italia

1. Decreto penale (art. 506 - 10 din Codul de procedură penală).

2. Decreto penale în materie fiscală (Legea nr. 4 din 7 ianuarie 1929).

3. Decreto penale în materie de navigație (art. 1242 - 43 din Codul asupra navigației).

4. Decizia pronunțată în temeiul Legii nr. 317 din 3 martie 1967.

Luxemburg

1. Ordonance penale (Legea din 31 iulie 1924 privind organizarea ordonanțelor penale).

2. Ordonance penale (art. 16 din Legea din 14 februarie 1955 privind reglementarea circulației pe drumurile publice).

Norvegia

1. Forelegg (art. 289 - 290 din Legea asupra procedurii judiciare în materie penală).

2. Forenklet forelegg (art. 31 B din Codul rutier din 19 iunie 1965).

Suedia

1. Strafforelaggande (cap. 48 din Codul de procedură penală).

2. Forelaggande av ordningsbot (cap. 48 din Codul de procedură penală).

Elveția

1. Strafbefehl (Argovie, Bâle-Ville, Schaffhouse, Schwyz, Uri, Zug, Zurrich). Ordonnance penale (Fribourg, Valais).

2. Strafantrag (Unterwalden-le Das).

3. Strafbescheid (Saint-Gall).

4. Strafmandat (Berne, Grisons, Soleure, Unterwalden-le Haut).

5. Strafverfügung (Appenzell Rhodes Exterieures, Glaris, Schaffhouse, Thurgovie).

6. Abwandlungserkenntnis (Lucerne).

7. Bussenentscheid (Appenzell Rhodes Interieures).

8. Ordonance de condamnation (Vaud).

9. Mandat de repression (Neuchâtel).

10. Avis de contravention (Geneve, Vaud).

11. Prononce prefectoral (Vaud).

12. Prononce de contravention (Valais).

13. Decreto di accusa (Tessin).

Turcia

Ceza Kararnamesi (art. 386 - 91 din Codul de procedură penală) și toate hotărârile prin care autoritățile administrative pronunță pedepse.

LEGE Nr. 35 din 12 aprilie 2000

privind aprobarea [Ordonanței Guvernului nr. 90/1999](#) pentru ratificarea Convenției europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970

EMITENT: PARLAMENTUL

PUBLICATĂ ÎN: MONITORUL OFICIAL NR. 158 din 17 aprilie 2000

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

ARTICOL UNIC

Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 90 din 30 august 1999 pentru ratificarea Convenției europene privind valoarea internațională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, emisă în temeiul art. 1 lit. C pct. 10 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 31 august 1999.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 14 februarie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA IONESCU-QUINTUS

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 7 martie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
MIRON TUDOR MITREA
